

вилно и имаше много рѣзки очѣртания. До него имаше още една такава издигнатина, налѣво още една. Помисли че трѣбва да сж купища пѣсѣкъ, докаранъ тукъ прѣзъ есенята, та послѣ. когато се стопи снѣгътъ, да го прѣкаратъ на друго мѣсто. Защо да не трупатъ за пазене пѣсѣкъ на негова земя? Това никой не запрѣщаваше.

Но какво означаватъ кръстовеѣ, които току-що забѣлѣжи, защото се криеха въ сѣнката на дърветата? Грозно и страшно се издигаха тѣ нагорѣ въ нощния мракъ. Тѣ бѣха три, по единъ на всѣка могила.

Издѣлани отъ груби елхови дървета, тѣ, сѣкашъ, бѣха потънали дълбоко въ земята: както и да се мѣчи, не можеш да ги поклати. Надписи не се виждаха, па и да имаше такива, той не би могълъ да ги разпознае.

Загадъчни, като паметниците на нѣкое заборавено прѣстѣпление, стърчеха тие страшилища, и изплувалата изъ облаците луна посрѣбряваше тѣхните груби, блѣди очѣртания.

Изведнѣжъ отъ прѣдъ очите му падна завѣсата. Той силно изнищѣ и си закри съ рѣцѣ лицето. Тѣ бѣха гробовеѣ на падналитѣ прѣзъ злочестата нощъ на седмата година. Тукъ почиваха жертвите на неговия баща. Каква нещастна случайность го бѣше довела тукъ? И не бѣше ли то нѣщо повече отъ проста случайность? Та него тукъ го влачеше и теглѣше нѣщо съ хиляди невидими рѣцѣ. Той, безъ самъ да знае защо, бѣше избралъ тоя лудешки пѣтъ, по който вървѣше, борѣйки се до изнемошѣване съ снѣга и леда.

Може би съдбата нарочно прибѣгваше до тоя най-болѣзненъ отъ всички удари, за да го доведе до най-голѣмо смирение и да разбере веднѣжъ за винаги, че за него нѣмаше спасение, че трѣбваше да загине въ срамъ и отчаяние.

— Но добръ, че съмъ тукъ, — каза си той, — ще мога поне да се убѣдя въ туй, че старецътъ не ме е про-